

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Прев 2078/2023
18.01.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија Бранка Станића, председника већа, Татјане Миљуш, Татјане Матковић Стефановић, Јасмине Стаменковић и Мирјане Андријашевић, чланова већа, у правној ствари тужиоца Новинско издавачко предузеће „GSM PUBLIC“ ДОО Београд, чији је пуномоћник Татјана Раичевић, адвокат у ..., против туженог „ADDIKO BANK“ АД Београд, чији је пуномоћник Војин Јовановић, адвокат у ..., ради утврђења ништавости и стицања без основа, вредност предмета спора 626.027,81 динар, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж 7802/21 од 09.08.2023. године, у седници већа одржаној дана 18.01.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж 7802/21 од 09.08.2023. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца, изјављена против пресуде Привредног апелационог суда Пж 7802/21 од 09.08.2023. године.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Београду П 161/2020 од 25.05.2021. године, у ставу првом изреке, утврђено је да су ништаве и да не производе правно дејство одредбе члана 1. тачка 1.2 Уговора о дугорочном кредиту број .../... од 16.11.2004. године и анекса број 1 уговора о дугорочном кредиту од 07.12.2004. године, садржине као у изреци првостепене пресуде. У ставу другом изреке утврђено је да су ништаве и да не производе правно дејство одредбе члана 2. тачка 2.4 Уговора о дугорочном кредиту број .../... од 16.11.2004. године и анекса број 1 Уговора о дугорочном кредиту од 07.12.2004. године, у делу који је ближе цитиран у изреци првостепене пресуде. У ставу трећем изреке утврђено је да су ништаве и да не производе правно дејство одредбе члана 7. тачка 7.1 тачка 7.2 и 7.3 Уговора о дугорочном кредиту број .../... од 16.11.2004. године и анекса број 1 Уговора о дугорочном кредиту од 07.12.2004. године, садржине као у овом ставу изреке. У ставу четвртм изреке утврђено је да су ништаве и да не производе правно дејство одредбе члана 14. тачка 14.2 Уговора о дугорочном кредиту број .../... од 16.11.2004. године и Анекса број 1 Уговора о дугорочном кредиту од 07.12.2004. године, садржине као у овом ставу изреке. У ставу

петом изреке обавезан је тужени да по основу неоснованог обогаћања услед разлике у курсу приликом пуштања кредита у течај и наплате анuitета по Уговору о дугорочном кредиту број .../... од 16.11.2004. године и Анекса број 1 Уговора о дугорочном кредиту од 07.12.2004. године исплати укупан износ од 201.944,75 динара са затезном каматом на појединачне износе ближе наведене у ставу петом изреке. У ставу шестом изреке обавезан је тужени да по основу неоснованог обогаћења услед наплаћене накнаде за обраду кредитног захтева по Уговору о дугорочном кредиту број .../... од 16.11.2004. године и Анекса број 1 Уговора о дугорочном кредиту од 07.12.2004. године исплати тужиоцу износ до 424.083,06 динара са затезном каматом од 10.12.2004. године до исплате. У ставу седмом изреке обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 149.242,00 динара са затезном каматом од извршности до исплате.

Пресудом Привредног апелационог суда Пж 7802/21 од 09.08.2023. године, делимично је одбијена жалба туженог као неоснована и потврђена је првостепена пресуда у ставу првом, другом и петом изреке. Делимично је усвојена жалба туженог и првостепена пресуда је преиначена у ставовима трећем, четвртном, шестом и седмом изреке, тако што је одбијен тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се утврди да је ништава и не производи правно дејство одредба члана 7. тачка 7.1. тачка 7.2. и тачка 7.3. Уговора о дугорочном кредиту број .../... од 16.11.2004. године и анекса број 1 Уговора о дугорочном кредиту од 07.12.2004. године, садржине као у изреци другостепене пресуде. Одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се утврди да су ништаве и да не производе правно дејство одредбе члана 14. тачка 14.2. Уговора о дугорочном кредиту број .../... од 16.11.2004. године и анекса број 1 Уговора о дугорочном кредиту од 07.12.2004. године, садржине као у изреци другостепене пресуде. Одбијен је тужбени захтев којим је тражено да се тужени обавезе да тужиоцу на основу неоснованог обогаћења услед наплаћене накнаде за обраду кредитног захтева по Уговору о другорочном кредиту број .../... од 16.11.2004. године и анекса број 1 Уговора о дугорочном кредиту од 07.12.2004. године, исплати тужиоцу износ од 424.083,06 динара са затезном каматом од 10.12.2004. годин до исплате. Одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Против другостепене пресуде у преиначујућем делу тужилац је изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, а ради уједначавања судске праксе, позивајући се на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку.

Оцењујући испуњеност услова за дозвољеност ревизије тужиоца, изјављене на основу члана 404. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11...18/20), Врховни суд је нашао да у овој врсти спора не постоји потреба за уједначавањем судске праксе.

Побијаном пресудом није одступљено од судске праксе. Изражено становиште другостепеног суда у погледу ништавости уговорне одредбе којом је уговорено плаћање трошкова обраде кредита, у складу је са правним ставом усвојеним на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда, одржаној 22.05.2018. године и његовом допуном усвојеном на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда, одржаној 16.09.2021. године. Наведеним правним ставом изречено је да банка има право на наплату трошкова и накнада банкарских услуга, па одредба уговора о кредиту којом се корисник кредита обавезује да банци плати трошкове кредита није ништава под условом да је понуда банке садржала јасне и недвосмислене податке о трошковима кредита. Међутим, у случају када законским и подзаконским прописима

на које се позива другостепени суд у моменту закључења уговора о кредиту, није била прописана обавеза банке да кориснику кредита уручи понуду или други образац у циљу обавештавања корисника кредита о свим битним елементима уговора, то се онда не може говорити о несавесном поступању тужене банке, нити ништавости одредбе из члана 7 тачка 7.1, 7.2 и 7.3 уговора о кредиту.

Такође, нема услова за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној ни у делу побијане другостепене пресуде којом је одбијен тужбени захтев за утврђење ништавости одредбе члана 14.2 Уговора о кредиту. Наведеном уговорном одредбом предвиђено је право тужене банке да увећа камату уколико тужилац за време трајања уговора не обави минимум 70% платног промета преко тужене банке. Тужени не указује на постојање разлога за одлучивање о ревизији као посебној у смислу различите судске праксе, потребе за разматрањем правног питања од општег интреса или правног питања у интересу равноправности грађана, или потребе за новим тумачењем права, због чега Врховни суд налази да ни у овом делу ревизија тужиоца не испуњава услове из члана 404. став 1. Закона о парничном поступку.

На основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку одлучено је као у ставу првом изреке.

Врховни суд је испитао дозвољеност изјављене ревизије на основу одредбе члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/11... 18/20) и нашао да ревизија тужиоца није дозвољена.

Тужилац је против туженог поднео тужбу дана 14.10.2020. године. Вредност предмета спора износи 626.027,81 динар.

Одредбом члана 487. став 1. Закона о парничном поступку, прописано је да у поступку о привредним споровима, спорови мале вредности су спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност од 30.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе. Одредбом члана 479. став 6. наведеног закона прописано је да у споровима мале вредности, против одлуке другостепеног суда није дозвољена ревизија.

У конкретном случају ради се о привредном спору мале вредности из одредбе члана 487. Закона о парничном поступку, из ког разлога ревизија сходно одредби члана 479. став 6. истог закона није дозвољена. Без утицаја на дозвољеност ревизије је то што је другостепени суд преиначио првостепену пресуду, из разлога што је у споровима мале вредности ревизија искључена изричитом законском одредбом, а због природе спора, па није могуће применити одредбу члана 403. став 2. тачка 2 Закона о парничном поступку.

Из наведених разлога, на основу члана 413. Закона о парничном поступку, одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа-судија
Бранко Станић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић